

TAMÁS ISTVÁN:

FECSCEFÜZÉRT

himbál a villanydrót
A litániás október felé,
És lehull a nyár véresre csókolt
Csipkebogyós, kócos bokrok elé.

Tegnap és ma. A csontos fák között
Színes kendőt tépdés, tépdés a szél:
Megyek utána, de elémlíbben
Teleírtan egy gyűrt platánlevél.

Egy üzenet sárga tintával —
A tinta elfolyt, mégis olvasom:
Visszajövök új palettával,

S mit elfeledtem, akkor elhozom.
Jön, jön a levél: a nyár üzen...
Megállok és búcsút int kezem.

MOST PÓLYÁZZA

gyümölcsét az alma,
Fehér fátyolban gögicsél a meggy,
Szár az ág roppan lábam alatt halva,
S pillámra hullva egy
Zümmögő csók pihen.

Kiáltanék! — hisz úgysem hallod hangom...!
Kiáltanék, hogy gyere a rétre;
A völgyben nagy, szarvát nyújtó
Kék csiga az alkony.

Csak állok és várlak
A fa alatt, hol most is megtalállak;
Míg ott távol szájad
szélén
Meggyszínű a bánat.

Csak állok és várlak,
Míg sárga csengőkkel vágat az április.

BUSZRAVÁRÓK

állnak a szálló előtt:

Szemük alá a nappal-alvás
Holdját húzta a félhomályos szoba.
Hangjukban reszel a percnyi pontosság
S kérges kezükben karbid lámpáját
Szorongatja a hétvége szőrös mosolya.

És piros csik nő a hányászsapka
Zsíros pereme alatt

homlokukon.

míg elnyúlnak a falak
Tövén az est lompos árnyai.

És sietve ülnek fel a buszra:
Hogy meleg legyen...
Meleg legyen mindenkinek!

LESZENSZKY LÁSZLÓ: SOPRONI RÉSZLET